

РЕШЕНИЕ

№ 8413

гр. София, 30.12.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 20.09.2019 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Татяна Жилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **2541** по описа за **2019** година докладвано от съдия Боряна Петкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу РЕШЕНИЕ №559806/12.12.2018г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 100^{-ен} състав по н.а.х. дело № 13126/2018г.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на процесуалния закон. Касаторът счита, че в Наказателното постановление (НП) неправилно е определена датата на извършване на нарушението, а именно първият присъствен ден след изтичане на срока на предписанието, с което е допуснато нарушение на разпоредбата на чл. 57, ал. 1, т.5 ЗАНН. Прави искане за отмяна на обжалваното съдебно решение и вместо него по същество на спора да бъде отменено НП № 22-004957/15.06.2018г., издадено от директор на Дирекция „Инспекция по труда“ - [населено място].

Ответникът – ДИРЕКЦИЯ „ИНСПЕКЦИЯ ПО ТРУДА“ - С., представляван от директора, оспорва жалбата. Чрез процесуалния си представител юрк. С. поддържа, че обжалваното съдебно решение е правилно и не са налице сочените касационни основания за отмяна.

Прокуратурата на Република България, представлявана от прокурор К. от Софийска Градска Прокуратура (СПП) дава мотивирано заключение, за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл.218, ал. 2 от АПК, и след като прецени събраните доказателства, приема от правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срок по чл. 211 от АПК и е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С НП № 22-004957/15.06.2018г., на основание чл. 416, ал. 5, във връзка с чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ), на касатора [фирма] е наложено административно наказание „имуществена санкция“, в размер на 2000 (две хиляди) лева, за това, че дружеството, в качеството му на работодател не е изпълнило даденото му предписание в т.5 от Протокол за извършена проверка № ПР1810528 от 27.03.2018г. и в определения за изпълнението срок - до 30.04.2018г., не е изплатил на посочения бивш служител на дружеството обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск, пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж, съгласно чл. 224, ал. 1 от Кодекса на труда, с което нарушил разпоредбата на чл. 415, ал. 1 от КТ.

С процесния съдебен акт е ИЗМЕНЕНО НП № 22-004957/15.06.2018г., като първостепенният съд е намалил размера на наложената санкция от 2 000 (две хиляди) на 1 500 (хиляда и петстотин) лева, като са отчетени основанията по чл.27, ал.2 ЗАНН.

За да достигне до този правен резултат решаващият състав на съда е приел, че Актът за установяване на административно нарушение (АУАН) и НП са издадени от компетентни органи, при спазване на изискванията за тяхната форма и съдържание. Приел е за безспорно установено, че [фирма], в качеството му на работодател, не е изплатил на Н. С. М. обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск, пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж, съгласно чл. 224, ал. 1 от КТ. Съдът обаче, е намалил размера на имуществената санкция, като е приел, че няма основание за налагане на административно наказание в размер над минималния установен в закона.

Тези изводи се споделят изцяло от настоящия решаващ състав.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК, поради което и на основание чл. 220 АПК се приемат за доказани фактите, така както са установени от СРС, 100^{-ен} състав.

Настоящият касационен състав напълно споделя изводите на СРС и счита, че дружеството е правилно санкционирано на основание чл. 415, ал. 1 от КТ - „Който не изпълни задължително предписание на контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10 000 лв.“. Смесовото и логическо тълкуване на тази норма е несъмнено – административно наказателна отговорност носи лице, което не изпълни задължително предписание, на което е било адресат, дадено във връзка с неспазване от негова страна на вменени му задължения от трудовото законодателство. Доколкото срокът и изпълнението на конкретно определено задължение по КТ са елемент от задължителното предписание, то констатацията за влизането му в сила и неизпълнението на задължението в указания срок, са необходимо и достатъчно

условие за ангажиране на отговорността на дружеството за неизпълнението на предписанието, съгласно чл. 415, ал. 1 от КТ, без да е необходимо да се разглежда по същество, доколко тези предписания са законосъобразни, с оглед предвидения за това друг ред на оспорване. В хипотеза на неизпълнено предписание на Инспекцията по труда, нарушението е осъществено с неизпълнение на задължението в определения срок. Тъй като предписанието е дадено на конкретно определено лице и в негова тежест е да го изпълни, като представи доказателства за това в инспекцията, то следва да се приеме, че нарушителят е известен на административно-наказващия орган (АНО) с изтичането на срока. На преценката на контролния административен орган е предоставено /арг. от чл. 404, ал. 1 от КТ/ дали ще санкционира нарушителя на трудовото законодателство, прилагайки веднага санкционната норма на чл. 415, ал. 1 от КТ, или първо ще му даде възможност да преустанови действията или бездействията, чрез които допуска нарушението, като издаде задължително предписание по реда на чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ.

В конкретния случай по делото е безспорно установено, че на дружеството е извършена първоначална проверка за спазване на трудовото законодателство, като е установено, че на лицето Н. С. М., по отношение на което трудовото правоотношение е било прекратено към момента на първоначалната проверка, работодателят не е изплатил определеното обезщетение за неизползван платен годишен отпуск, пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж, съгласно чл. 224, ал. 1 КТ. В хода на последващата проверка не са били представени доказателства за изплащане на определеното обезщетение на визираното по-горе лице. С бездействието си работодателят е извършил нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ, поради което правилно е ангажирана и отговорността му.

Неоснователни са възраженията на касатора за пороци в НП относно датата на извършване на деянието – 02.05.2018г. – първият присъствен ден след изтичане на срока за изплащане на обезщетението – 30.04.2018 г. В случая, нарушението се извършва чрез бездействие – незаплащане на дължимото обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск, пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж, съгласно чл. 224, ал. 1 от КТ в посочения в предписанието срок, което очевидно е продължило и към датата на проверката, поради което посочването на началния момент на това бездействие е ирелевантно за ангажирането на административно-наказателната отговорност. В случая се касае до продължено /трайно/ нарушение, което се извършва непрекъснато, в неопределен период от време чрез бездействие от страна на работодателя, а срокът, в който нарушението е продължило, има отношение не към давността, а към размера на наказанието.

Действително административно-наказващият орган е могъл да бъде по-прецизен, като посочи, че началният момент на извършване на административно нарушение е 01.05.2018 г. /независимо, че е неработен ден/. Доколкото, обаче, нарушението е продължило и в сряда, 02.05.2018 г., т.е. същото е било налично и към тази дата, е налице несъществено процесуално нарушение, което не е основание за отмяна на НП. Същото няма отношение към давността /по арг. от чл. 80, ал. 3, предл. предпоследно от НК/, нито пък е пречка наказаното лице да проведе пълноценна защита.

След като нарушението е доказано по несъмнен начин и участието на нарушителя в него, законосъобразно административно-наказващият орган е ангажирал административно – наказателната отговорност на касатора и е наложил

санкция в предвидения от закона размер. Така определената от СРС санкция е справедлива и съответна на извършеното нарушение и ще допринесе за постигане целите на наказанието, визирани в разпоредбата на чл.12 от ЗАНН.

С тези мотиви настоящата касационна инстанция намира, че при постановяване на решението СРС не е допуснал нарушение на материалния закон или на съдопроизводствените правила, поради което е правилно и следва да бъде оставено в сила.

Така мотивиран и на основание чл.221,ал.2 АПК, Административен съд София- град, III^{-ти} касационен състав,

РЕШИ

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ №559806/12.12.2018г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 100^{-ен} състав по н.а.х. дело № 13126/2018г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.